

(Майсторътъ погледва, като да каже нѣщо, ала замълчава, задъханъ отъ вълнение)

Султана. Изглеждашъ ми, че малко уморенъ си.
Добре ще е на саме да починешъ.

Майсторъ Лалйо.

Небивали минути преживѣхъ,
та тръпна цѣлъ и май ми се глава.

Султана. И менъ ми е почивка малко нужно.
А надвечеръ ще пратя да те викатъ.
(Тръгва си)

До виждане, ще кажа за сега.

Майсторъ Лалйо.

До виждане мой славенъ Падишахъ!

(Султанъ Селимъ си излиза. Внѣ се чуватъ стѣпки на свитата, която чака)

IV

Майсторътъ останалъ самъ дълго съзерцава
жамията и като вдига глава промълвя.

Майсторъ Лалйо.

Да вдигна храмъ въ моето родно мѣсто —
Задъхвамъ се! Не е ли то измама!...

Като че сънъ сънуванъ въ морна нощъ!...

Не бѣше ли предъ малко... ей сега,
когато той изказа царска дума
и обеща, че менъ се дава право
въвъ роденъ край да вдигна славенъ храмъ!
(Въ опомняне)

... Да вдигна кръстъ народа да крепи...

Да има що душа да осѣнява,
гърдитъ ни да топли — обновява?...

(Въ колебание)

То бѣ предъ мигъ... А нѣщо въ менъ се вре...

Съмнение обзема ме, боде...

(Отпуска се на стола си и следъ кратко мислене скача,
спира погледъ въ жамията и промълвя на себе)

... О, робски духъ — за тебъ и царска дума
лъжа е пакъ! Какъ губя лесно вѣра!

Какъ малъкъ съмъ предъ моитъ очи!

О, Боже мой. какъ малъкъ съмъ предъ Тебъ!
(Като спира погледъ о иконата)